

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมโลกข่าวสารความก้าวหน้าความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรม มีผลกระทบทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อพบปะเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งในการสื่อสารความรู้ความรูสึกนึกคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีซึ่งกันและกันในการศึกษาข้อมูลความรู้

การถ่ายทอดวิชาการต่าง ๆ การเจรจาต่อรองทางการค้าและประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ภาษามีความจำเป็นยิ่งขึ้นการรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่น เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละชนชาติทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม (กรมวิชาการ. 2545 : 1-5) ดังนั้นการศึกษาภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาสังคมไทยให้เจริญก้าวหน้าดังจะเห็นได้จากมีการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่เริ่มมีการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย สมัยพระบาท สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา พระองค์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้สตรีชาวอังกฤษคือ นางแอนนา เลียว โนเวนส์ (Mrs. Anna Leonowens) มาถวายการสอนหนังสือแก่พระราชโอรส พระราชธิดาและลูกเจ้านายในวัง จนกระทั่งกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรในระบบโรงเรียนในสมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบสอนภาษาอังกฤษขึ้น นับแต่นั้นมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวาง

การเรียนภาษาต่างประเทศ ไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและงานอาชีพ การที่นักเรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นการเรียนการสอนที่ดี นักเรียนต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา จึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมฝึกทักษะภาษา และกิจกรรมฝึกการเรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นนักเรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner-Independence) และ

สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) โดยการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนสาระการเรียนรู้อื่นๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งการประกอบอาชีพซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2544 : 1)

การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารได้ ซึ่งประกอบไปด้วยความสามารถในด้านต่างๆคือ 1) ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic or Grammatical Competence) หมายถึง การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา (Language Elements) ซึ่งได้แก่ระบบเสียงคำศัพท์และไวยากรณ์ เป็นแกนในการสื่อความหมาย 2) ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) 3) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และ 4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic Competence) คือ ความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยา สีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียงในการสื่อความหมาย ซึ่งการใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในคำพูด (Verbal) และ ไม่ใช้การพูด (Non-Verbal) ประกอบกัน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 34)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครองมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ที่สอดคล้องกับความสำคัญของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งในสภาพปัจจุบันนักเรียนยังขาดทักษะทางการพูด มากที่สุด นักเรียนสามารถอ่านออก เขียนได้ แต่ตลอดระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนนักเรียนบางคนอาจไม่เคยพูดภาษาอังกฤษเลย แม้แต่ประโยคเดียว เมื่อถึงเวลาจำเป็นก็รู้สึกอึดอัดพูดไม่ออก เมื่อพบชาวต่างชาติก็พยายามหลบไม่กล้าพูดด้วยเพราะไม่มั่นใจในตนเอง บางทีก็มีความกระดากอายคนไทยด้วยกันเอง ดังนั้นทักษะพูดจึงเป็นจุดอ่อนที่ควรได้รับการแก้ไขและพัฒนา ดังจะเห็นได้ในหลักสูตรขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ที่เน้นการพูดเพื่อการสื่อสารให้นักเรียนได้ฝึกพูดด้วยกันเป็นคู่ เป็นกลุ่ม แทนที่จะพูดอยู่กับครู ซึ่งจะทำได้ไม่ทั่วถึง และไม่สนุกสนานเหมือนพูดกับเพื่อน การได้ฝึกพูดกับเพื่อน

เสมอ ๆ ทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกพูดมากขึ้น จะช่วยให้นักเรียนพูดได้คล่องแคล่วได้ เกิดความกล้าและความมั่นใจในตนเอง (ธีระ ฉายสุริยะ. 2547 : บทนำ)

ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 167) เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสารการพูดเป็นวิธีการสื่อสารชนิดหนึ่งของทักษะการสื่อสาร (Expressive Skill) ซึ่งสามารถฝึกให้มีประสิทธิภาพได้ โดยผู้พูดสามารถส่งรหัสของสาร (Encode) โดยใช้ภาษาด้อยคำและภาษาท่าทางเป็นสื่อส่งสาร ไปให้ผู้ฟังสามารถถอดรหัส (Decode) จนเข้าใจในความหมายของสาร (Message) ได้ (ประภาศรี สีหอำไพ. 2534 : 4) การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารมากกว่าการอ่านและการเขียน ดังนั้นในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งควบคู่ไปกับความเข้าใจในการฟัง การเรียนการสอนจะเห็นว่านักเรียนไทยล้มเหลวในทักษะการพูดมากที่สุด สามารถฟังภาษา อังกฤษเข้าใจ อ่านออก เขียนได้ แต่ตลอดระยะเวลาที่เรียนอยู่ อาจไม่เคยได้พูดภาษาอังกฤษเลยแม้แต่ประโยคเดียว เมื่อถึงเวลาจำเป็นก็รู้สึกอึดอัดพูดไม่ออกบางคนเมื่อพบชาวต่างชาติก็พยายามหลบ ไม่กล้าพูดด้วย เพราะไม่มั่นใจในตนเอง (ดวงเดือน แสงชัย. 2533 : 22) อุปสรรคในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สำคัญอย่างหนึ่ง ได้แก่ นักเรียนไทยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น นอกจากนี้นักเรียนยังไม่เห็นความจำเป็นหรือประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ปัญหาที่ถือได้ว่าเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็คือ การที่นักเรียนไม่กล้าแสดงออกทางด้านทักษะการพูดซึ่งสาเหตุนี้ก็เกิดจากตัวนักเรียนเอง กล่าวคือ นักเรียนอาจที่จะพูด หายที่จะออกเสียงเพราะกลัวว่าถ้าออกเสียงไปแล้วจะไม่ถูกไม่มีความมั่นใจในตนเอง (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 14)

โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2553 จำนวน 130 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เกรด 4 คิดเป็นร้อยละ 9.50 เกรด 3.5 ร้อยละ 11.00 เกรด 3 ร้อยละ 12.50 เกรด 2.5 ร้อยละ 12.00 เกรด 2 ร้อยละ 13.50 เกรด 1.5 ร้อยละ 14.50 เกรด 1 ร้อยละ 16.00 และเกรด 0 ร้อยละ 9.00 และ ดิ.ร ร้อยละ 2.00 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม. 2553 : 20) และจากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 21101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม พบว่า ในขณะที่ทำกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมน้อย ตัวอย่างเช่น นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมที่กำหนดให้เมื่อครูเสนอกิจกรรมที่ต้องการตอบรับในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดได้ตามได้ตอบบ้าง แต่พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมาให้เห็น คือ การแสดงความเบื่อหน่าย และ

ไม่พยายามจะร่วมกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับกรณีศึกษา สร้อยบุศดา (2553 : 86) กล่าวว่าทั้งนี้อาจเกิดจากครูผู้สอนใช้กิจกรรมที่ไม่เหมาะสม จึงทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากขั้นนำเสนอ โครงสร้างทางภาษาของผู้สอนยังไม่สมบูรณ์เพียงพอ การจัดรูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ในการฝึกยังไม่เหมาะสม และผู้สอนใช้เวลาในการฝึกทักษะการพูดน้อย ประกอบกับเนื้อหาในหนังสือเรียนมีเนื้อหาให้ฝึกทักษะการพูดน้อย และบางเนื้อหาที่มีกิจกรรมในการฝึกพูดยากเกินไปบางสถานการณ์ใกล้เคียงจึงทำให้นักเรียนขาดความสนใจไม่ยอมพูดอะไรออกมา ปัญหาอีกประการหนึ่งอาจจะเป็นเพราะครูผู้สอนยังเน้นความรู้ด้านไวยากรณ์มากกว่าการพัฒนาภาษาเพื่อการสื่อสาร จึงทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกกิจกรรมในการสื่อสารน้อย ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารไม่ดีเท่าที่ควร

จากสภาพปัญหาที่พบผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารูปแบบวิธีสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2545) พบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นอีกกิจกรรมหนึ่ง ที่เหมาะสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งควรจะได้รับ การฝึกฝนทักษะต่าง ๆ บ่อย ๆ จึงจะสามารถจดจำ และเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ สามารถดำเนินการได้หลากหลาย รวมทั้งการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมหลักจากผู้สอนที่สอนเนื้อหาในบทเรียนจบแล้ว ผู้สอนให้นักเรียนเกิดทักษะการพูดเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เรียนมาแล้ว ให้นักเรียนจัดทำกิจกรรมซ้ำ ๆ ซึ่งเนื้อหาและสถานการณ์เหมาะสมกับวัยและความเข้าใจเวลาในการฝึกพอเพียง จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขนอนยางพิกขาคม จังหวัดมหาสารคาม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตลอดจนกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลต่อนักเรียนอย่างแท้จริงต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
3. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียน โดยใช้บทบาทสมมติ

สมมติฐานการวิจัย

1. การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. หลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้บทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ21101) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนท่าขนอยงวิทยา จำนวน 138 คน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ21101) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนท่าขนอยงวิทยา จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมบทบาทสมมติ
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2.2 ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้บทบาทสมมติ

3. สถานที่ โรงเรียนท่าขนอยงวิทยา อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน นำภาษาที่คุ้นเคยนั้น ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยครูเป็นเพียงผู้แนะนำ แนวทางเท่านั้น นักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ได้เองอย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่พบในชีวิตจริง และสามารถนำความรู้ทางภาษาที่เรียนมาแล้วไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการตอบโต้กับคู่สนทนาเป็นภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ตามลักษณะหน้าที่ของภาษา และความสามารถพูดโต้ตอบด้วยคำศัพท์และ โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ตรงตามสถานการณ์ที่ถูกต้อง ตลอดจนสีหน้าที่ท่าทางที่ช่วยในการสื่อ ความหมายให้คู่สนทนาเข้าใจ

3. การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูเป็นผู้กำหนด สถานการณ์ เพื่อให้นักเรียนแสดงออกทั้งคำพูดและท่าทางตามลักษณะนิสัยของบุคคลที่อยู่ใน สถานการณ์สมมตินั้น โดยมีการฝึกซ้อม และนำการแสดงออกทั้งด้านความรู้สึกละพฤติกรรม ของผู้แสดงมาเป็นหัวข้ออภิปรายในการเรียนรู้

4. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินข้อเสนอแนะของผู้บริหารและผลการสอนซึ่งจะช่วยให้ ครูผู้สอนมีแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับหลักสูตร จำนวน 5 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 3 ชั่วโมง สอนโดยใช้บทบาทสมมติ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

5. ประสิทธิภาพกิจกรรมบทบาทสมมติ ตามเกณฑ์ 80/80 หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้พิจารณา การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิชา ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ หรือไม่ โดยพิจารณาเกณฑ์ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึงร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากคะแนน การประเมินระหว่างเรียนประกอบด้วยแบบวัดผลการประเมินทักษะการพูด

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากคะแนน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

6. กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) 2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 3. ขั้นการฝึก (Practice) 4. ขั้นนำไปใช้ (Production) 5. ขั้นสรุป (Wrap up)

6. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดย ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

7. นักเรียน หมายถึง นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม อำเภอกันทรวิชัย จังหวัด มหาสารคาม จำนวน 40 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติและสร้างความพึงพอใจในการเรียนแก่นักเรียน
2. นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเสริมสร้างประสบการณ์ในการฝึกการพูดภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตรงตามสถานการณ์การใช้ภาษา
3. ได้ข้อสนเทศในการปรับปรุงพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทบาทสมมติ
4. เป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนและผู้ที่มีบทบาททางการศึกษาในการนำข้อมูลความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY